

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleš Roztočila a soudkyň JUDr. Terezy Kučerové a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Ing. L. W.**, zastoupený JUDr. Michaelou Volnou, advokátkou, se sídlem Opletalova 1015/55, Praha 1, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 1292/25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 4. 2023, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 12. 2024, č. j. 32 Ad 8/2023-54,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 25. 4. 2023, č. j. X („rozhodnutí o námitkách“), zamítla námitky žalobce proti jejímu rozhodnutí ze dne 27. 1. 2023, č. j. X, kterým podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění („zákon o důchodovém pojištění“), a s přihlédnutím k nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 („nařízení č. 883/2004“) a č. 987/2009 („nařízení č. 987/2009“), zamítla žalobcovu žádost o zvýšení starobního důchodu.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí o námitkách žalobu ke Krajskému soudu v Brně („krajský soud“), který ji jako nedůvodnou zamítl rozsudkem ze dne 4. 12. 2024, č. j. 32 Ad 8/2023-54 („napadený rozsudek“).

[3] Žalovaná dle krajského soudu postupovala v souladu se zákonem, pokud žalobci nezapočítala dobu jeho účasti na důchodovém pojištění v období od 7. 2. 2001, kdy podle jeho tvrzení měl být i nadále zaměstnán u spol. G&L INVEST s.r.o. Z dokumentů předložených uvedenou společností, na základě nichž byl Okresní správou sociálního zabezpečení Nový Jičín („OSSZ Nový Jičín“) rekonstruován evidenční list důchodového pojištění, vyplývá, že žalobce byl dne 7. 2. 2001 z evidence odhlášen. To koresponduje se zápisem z mimořádné valné hromady spol. G&L INVEST s.r.o. konající se téhož dne. K tomuto dni žalobce rovněž převedl svůj obchodní podíl na ostatní společníky a byl odvolán z funkce jednatele. Z těchto podkladů přitom neplyne, že by žalobce byl v uvedené společnosti zaměstnán až do 31. 8. 2004, jak tvrdí. To neprokazuje ani jím předložené

Potvrzení o zaměstnání, dle kterého byl u společnosti zaměstnán od 1. 4. 1996 do 31. 8. 2004. Podle výsledků šetření OSSZ Nový Jičín byl tento zaměstnavatel veden v evidenci od 1. 4. 1996 do 31. 12. 2002. Doba pojištění žalobce není u této společnosti evidována ani oslovenou Českou průmyslovou zdravotní pojišťovnou. Informace uvedené v potvrzení předloženém žalobcem proto nemají oporu v podkladech opatřených OSSZ Nový Jičín. Vzhledem k tomu, že z jeho strany žádné další listiny, které by osvědčovaly jeho zaměstnanecký vztah u spol. G&L INVEST s.r.o. i po datu 7. 2. 2001, předloženy nebyly, byla žalovanou uznána doba pojištění od 1. 4. 1996 do 7. 2. 2001.

[4] V případě sporného období od 1. 11. 2011 do 31. 12. 2013, kdy žalobce měl být zaměstnán u spol. SILESIA REAL s.r.o., krajský soud uvedl, že za toto období za něj nebylo odvedeno pojistné. Vzhledem k tomu, že žalobce spadá pod výčet osob vymezených v § 5 odst. 1 písm. a), f), w) a x) zákona o důchodovém pojištění ve znění účinném do 31. 12. 2013, neboť byl v rozhodném období jednatelem uvedené společnosti, je to právě on, kdo byl odpovědný za řádný odvod pojistného na důchodové zabezpečení. Z tohoto důvodu žalovaná nepochybila, pokud období od 1. 11. 2011 do 31. 12. 2013 žalobci nezapočetla do doby důchodového pojištění.

[5] Proti napadenému rozsudku krajského soudu podal žalobce („stěžovatel“) kasační stížnost. Důvody přijatelnosti kasační stížnosti ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. stěžovatel neuvádí.

[6] Namítány jsou v první řadě vady správního řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Žalovaná ani OSSZ Nový Jičín se nepokusily o rekonstrukci spisu od spol. G&L INVEST s.r.o. a jejich postup byl v tomto směru zdlouhavý a zmatečný. Přitom je to právě žalovaná, kdo je povinen chránit práva zaměstnance, kterému nemůže jít k tíži nedodržování povinností zaměstnavatele. Žalovaná neměla dostatečné podklady pro závěr o neexistujícím pracovním poměru. Odhlášení zaměstnance ani následná likvidace společnosti takovým dostatečným podkladem nejsou. Žalovanou popsaný časový sled valné hromady a mimořádné valné hromady je záměrně deformován. Jakkoli stěžovatel byl odvolán z funkce jednatele společnosti, pracovní poměr ředitele obchodní sekce mu zůstal zachovaný. Byl to právě zaměstnavatel, kdo pochybil, když stěžovatele odhlásil poté, co již nebyl statutárním orgánem, i nadále však byl zaměstnancem. Takové jednání je dle stěžovatele trestným činem.

[7] Pokud krajský soud považoval takto zjištěný skutkový stav za dostatečný, aniž by se zabýval novými stěžovatelem předloženými důkazy, jež navazovaly na ty, které předložil žalované, zatížil své rozhodnutí vadou svévolné aplikace § 75 odst. 1 s. ř. s. K charakteru této vady stěžovatel citoval z nálezu Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2021, sp. zn. III. ÚS 2193/19.

[8] Postup krajského soudu, který uvedené závěry žalované toliko shrnul, aniž by věcně projednal či přezkoumal obsah napadeného rozhodnutí, nemůže dle stěžovatele obstát. Krajský soud se nezabýval nedostatkem podkladů na straně správních orgánů, ani tím, jakým způsobem zaměstnavatel stěžovatele plnil své povinnosti. Rovněž v kontextu jeho předchozího zaměstnání nezkoumal listiny předložené stěžovatelem, pouze shrnul skutečnosti uvedené správním orgánem. Závěry napadeného rozsudku učiněné na základě

pokračování

neucelených informací proto dle stěžovatele neodpovídají skutkovému stavu. To obzvlášť v kontextu stěžovatelem nově předložených listin.

[9] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti tuto navrhuje jako nedůvodnou zamítnout. Ve spolupráci s OSSZ Nový Jičín provedla ve věci rozsáhlé šetření a na základě něj vyhotovila evidenční list důchodového pojištění za období od 1. 4. 1996 do 31. 12. 2000. Stěžovatel nemá v Přehledu o vyměřovacích základech a pojistném malé organizace za měsíce leden a únor 2001 uveden žádný vyměřovací základ, od března 2001 v uvedeném přehledu není uveden vůbec. Doklady, které stěžovatel předložil k prokázání doby pojištění v období od 1. 1. 2001 do 31. 8. 2004, považuje žalovaná za nedostačující.

[10] V případě období od 22. 8. 2008 do 8. 7. 2014 byl stěžovatel jednatelem a zaměstnancem spol. SILESIA REAL s.r.o. Ta za něj neodvedla za období od listopadu 2011 do prosince 2013 pojistné na důchodové pojištění, a proto nebylo možné tuto dobu pojištění hodnotit.

[11] Stěžovatel ve vztahu k uvedeným sporným obdobím nepředložil žádné důkazní prostředky, z nichž by nade vší pochybnost vyplývalo, že vykonával výdělečnou činnost, která by zakládala jeho účast na důchodovém pojištění.

[12] Napadený rozsudek jakož i vlastní rozhodnutí o námitkách považuje žalovaná za věcně správné, vypořádávající se se všemi rozhodnými skutečnostmi. Rovněž proces těmto rozhodnutím předcházející je z její strany hodnocen jako prostý vad.

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem.

[14] S ohledem na skutečnost, že se jedná o věc, kterou před krajským soudem rozhodoval samosoudce, musel se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. nejprve zabývat otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být kasační stížnost stěžovatele odmítnuta jako nepřijatelná.

[15] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení Nejvyšší správní soud podrobně vyložil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“ obsažený v § 104a s. ř. s. O přijatelnou kasační stížnost se dle právě uvedeného usnesení může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu existuje zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. O zásadní pochybení ve smyslu uvedeném pod bodem (4) půjde především tehdy, pokud krajský soud: a) nerespektoval ustálenou a jasnou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního

práva. Tato kritéria přijatelnosti kasační stížnosti jsou použitelná i po novele § 104a odst. 1 s. ř. s., která s účinností od 1. 4. 2021 rozšířila okruh případů, v nichž kasační soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2024, č. j. 3 Ads 147/2023-28).

[16] Nejvyšší správní soud již výše uvedl, že stěžovatel k přijatelnosti své kasační stížnosti nic netvrdí. Z jejího obsahu lze usoudit, že z výše uvedených čtyř judikatorně dovozených případů přijatelnosti kasační stížnosti připadá v úvahu pouze poslední zmíněný, tj. zásadní pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[17] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že žádné z kritérií přijatelnosti nebylo ve stěžovatelově případě naplněno, a kasační stížnost je proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

[18] Jelikož stěžovatel namítá kasační důvod dle § 103 písm. d) s. ř. s., který zahrnuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu, Nejvyšší správní soud se předně zabýval touto otázkou. Ostatně k nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku by musel kasační soud přihlédnout i bez návrhu (viz § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[19] Dospěl přitom k závěru, že napadený rozsudek netrpí vadou nesrozumitelnosti ani vadou nedostatku důvodů, které dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vedou k nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí (srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76). Krajský soud v napadeném rozsudku řádně a srozumitelně vyložil důvody svého rozhodnutí, vypořádal se se všemi podstatnými žalobními námitkami a jeho závěry jsou podpořeny srozumitelnou a logickou argumentací.

[20] Pokud stěžovatel namítá, že krajský soud věcně neprojednal obsah napadeného rozhodnutí a nezabýval se tímto případem sám, když toliko shrnul závěry správních orgánů, je třeba upozornit na to, že judikaturou je dlouhodobě zastáván názor, že bez dalšího nelze za nepřezkoumatelné považovat rozhodnutí soudu jen z toho důvodu, že odkazuje či shrnuje závěry rozhodnutí správního orgánu. Poukázat lze v této souvislosti např. na závěry Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 19. 5. 2016, č. j. 5 Azs 220/2015-35, „*rozsudek městského soudu není bez dalšího nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů ani tehdy, odkazuje-li městský soud na odůvodnění rozhodnutí žalovaného, pokud se s ním ztotožňuje. Podstatou soudního přezkumu není jinými slovy opakovat již jednou vyřčené, logické argumenty podložené zjištěným skutkovým stavem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Naopak, pokud je rozhodnutí žalovaného řádně odůvodněno a je z něho zřejmé, proč a na jakém základě žalovaný dospěl ke svým závěrům, je přípustné, aby si městský soud tyto závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.*“ Krajský soud v intencích popsaného principu postupoval.

[21] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani stěžovatelově námitce, dle níž se krajský soud nezabýval jím předloženými důkazy. Ačkoli tyto stěžovatelem blíže specifikovány nejsou, lze dovodit, že jde o jím předložené Potvrzení o zaměstnání vydané spol. G&L INVEST dne 31. 8. 2004, dopis od společníků uvedené společnosti ze dne 10. 4. 2002 (stěžovatelem předložený až v řízení před krajským soudem), a zápis z valné hromady této společnosti ze

pokračování

dne 15. 1. 2001. Krajský soud se těmito listinami zabýval pod body 26. a 27. napadeného rozsudku. Zpochybnil přitom skutečnosti z uvedeného zápisu plynoucí, dle nichž stěžovatel měl nadále vykonávat funkci společníka odpovídajícího za obchodní aktivity. Navazující mimořádná valná hromada konaná dne 7. 2. 2001 totiž rozhodla o ukončení jeho účasti ve společnosti v roli společníka. Krajský soud hodnotil také stěžovatelem předložené Potvrzení o zaměstnání a dopis ze dne 10. 4. 2002, které nepovažoval za dostatečné vzhledem ke skutečnosti, že doba pojištění u spol. G&L INVEST nebyla u pojistitele – České průmyslové zdravotní pojišťovny - vůbec evidována, pojistné uhrazeno nebylo a tento zaměstnavatel byl veden v evidenci pouze do 31. 12. 2002. Krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatelem předložené podklady neosvědčují, že by stěžovatel byl zaměstnancem uvedené společnosti i po datu 7. 2. 2001.

[22] Se stěžovatelem nelze souhlasit ani v tom, že by se krajský soud dopustil svévolné aplikace § 75 odst. 1 s. ř. s. ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2021, sp. zn. III. ÚS 2193/19. Nynější situace je totiž odlišná. Krajský soud během jednání konaného dne 28. 11. 2024 provedl stěžovatelem navržený listinný důkaz v podobě dopisu společníků spol. G&L INVEST s.r.o. ze dne 10. 4. 2002 adresovaného stěžovateli ohledně zachování jeho pracovního poměru do 31. 8. 2004. Nejde tedy o případ řešený Ústavním soudem, kdy by krajský soud opomněl důkaz vážící se k rozhodnému skutkovému stavu provést a bez dalšího vycházel ze zjištění správních orgánů. Napadený rozsudek se s tímto důkazem vypořádává pod bodem 27., jak již bylo uvedeno shora.

[23] Nejvyšší správní soud proto v dané souvislosti uzavírá, že napadený rozsudek je přezkoumatelný, a v tomto ohledu tedy do práv stěžovatele zasaženo nebylo.

[24] Pokud jde o meritorní posouzení, jádrem sporu je otázka, zda ve správním řízení byla prokázána doba účasti stěžovatele na důchodovém pojištění (i) za období od 7. 2. 2001 do 31. 8. 2004 a (ii) za období od 1. 11. 2011 do 31. 12. 2013. Stěžovatel namítá, že správní orgány zjistily skutkový stav věci nedostatečně, nebylo zkoumáno, jakým způsobem zaměstnavatel plnil své povinnosti, správní orgány se dodatečně nezabývaly listinami předloženými stěžovatelem, ačkoli samy neměly dostatek důkazů za situace, kdy spisový materiál týkající se stěžovatele byl skartován a nebyla provedena jeho rekonstrukce. Krajský soud tak nemohl dojít ke správnému a zákonnému závěru, pokud z takto neucelených údajů rovněž vycházel.

[25] Jednou z podmínek vzniku nároku na starobní důchod je získání potřebné doby pojištění. Tou se v případě zaměstnanců rozumí doba, za kterou bylo zaplacené pojistné. Naopak dobou pojištění v případě zaměstnanců není kalendářní měsíc, ve kterém nebyly dosaženy příjmy započitatelné do vyměřovacího základu pro stanovení pojistného podle zvláštního zákona proto, že tyto osoby nevykonávaly činnost zakládající účast na pojištění ani nepobíraly dávky nemocenského pojištění (péče) nahrazující ušlý příjem [§ 5 odst. 1 písm. a), § 8 a § 11 odst. 1 písm. a) a 2 zákona o důchodovém pojištění].

[26] Na tomto místě Nejvyšší správní soud připomíná, že žalovaná je v řízení o přiznání starobního důchodu povinna podle § 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, opatřit podklady pro vydání rozhodnutí nezbytné ke zjištění skutkového stavu věci. Některé doby pojištění je přitom možno prokázat pouze stanovenými důkazy (§ 85 odst. 1 a 5 zákona

č. 582/1992 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení), pro jiné doby bude především na účastníku řízení, aby tyto doby tvrdil jako doby pojištění a aby navrhl na podporu svých tvrzení důkazy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 6 Ads 22/2006-73, č. 2252/2011 Sb. NSS). V obecné rovině pak platí, že základním důkazním prostředkem jsou evidenční listy důchodového pojištění. To však neznamená, že rozhodné skutečnosti nelze prokázat jinak; je možné užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2007, č. j. 3 Ads 89/2006-65, či ze dne 22. 12. 2021, č. j. 3 Ads 99/2020-25).

[27] V případě sporného období (i) stěžovatel tvrdí, že byl zaměstnán u spol. G&L INVEST s.r.o., na podporu svých tvrzení předložil již opakovaně zmíněné Potvrzení o zaměstnání vydané spol. spol. G&L INVEST dne 31. 8. 2004, zápis z valné hromady této společnosti ze dne 15. 1. 2001 a dopis od společníků uvedené společnosti ze dne 10. 4. 2002. Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem i žalovanou dospěl k závěru, že tyto důkazy nejsou z hlediska prokázání toho, že stěžovatel v rozhodném období vykonával činnost, v rámci které dosáhl příjmy započitatelné do vyměřovacího základu, či že pobíral dávky nemocenského pojištění tento příjem nahrazující, dostatečné.

[28] OSSZ Nový Jičín provedla rekonstrukci evidenčního listu důchodového pojištění stěžovatele, a to na základě dokumentace předložené samotnou spol. G&L INVEST s.r.o., konkrétně na základě Přehledu o vyměřovacích základech a pojistném malé organizace, obsahujícího úhrn vyměřovacích základů a výši pojistného za zaměstnance. Z toho plyne, že za stěžovatele bylo pojistné naposledy odvedeno v únoru 2001, ode dne 7. 2. 2001 již v evidenci veden nebyl. Tomu odpovídá i výstup z mimořádné valné hromady spol. G&L INVEST s.r.o., kde byl přerozdělen podíl stěžovatele na této společnosti, a ten tak od tohoto dne nebyl jejím společníkem (7. 11. 2001 byl vymazán z funkce jednatele této společnosti). Za té situace nelze vycházet ze stěžovatelem předloženého zápisu z valné hromady společnosti ze dne 15. 1. 2001, kde byl určen jako „zodpovědný společník za obchodní aktivity“. Tímto mohl být pouze do 7. 2. 2001, kdy společníkem být přestal. Pokud stěžovatel během jednání před krajským soudem uvedl, a plyne to i z jím předloženého dopisu společníků ze dne 10. 4. 2002, že nadále byl u společnosti řadovým zaměstnancem s tím, že tato společnost mu následně formou výplat splácela závazky, jež vůči němu měla, pak je třeba poukázat na další z výstupů z této valné hromady, ze kterého plyne, že se společnost zavázala tyto závazky stěžovateli uhradit nejpozději do 31. 12. 2001. Stěžovatel přitom nepředložil dopisem zmiňovanou pracovní smlouvu na dobu určitou (do 31. 8. 2004), případně doklad o rozvázání tohoto pracovního poměru, ani výplatní pásky či zápočtový list, a dokonce ani výpis z bankovního účtu, ze kterého by byla zřejmá pravidelná měsíční výplata a výše sjednané mzdy. Spol. G&L INVEST s.r.o. nadto byla coby zaměstnavatel evidována u orgánů sociálního zabezpečení pouze do roku 2002.

[29] Za tohoto stavu doklady předložené stěžovatelem nemají oporu v podkladech opatřených OSSZ Nový Jičín a ani vzájemně spolu nekorespondují. Nejedná se proto o hodnověrné důkazy. Jakkoli Nejvyšší správní soud nezpochybňuje, že zaměstnanci by neměla být dávana k tíži případná administrativní pochybení zaměstnavatele (§ 11 odst. 2 věta druhá zákona o důchodovém pojištění), nelze toto pravidlo aplikovat, pokud faktický výkon práce nebyl věrohodně osvědčen (shodně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu

pokračování

ze dne 30. 9. 2016, č. j. 2 Ads 202/2016-30). Je to přitom právě s žalovanou nesouhlasující stěžovatel, kdo je povinen jím tvrzenou dosaženou dobu pojištění řádně prokázat, a to např. způsobem předvídaným v § 85 odst. 5 zákona o důchodovém pojištění (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2021, č. j. 1 Ads 229/2021-29, a judikatura tam uvedená).

[30] V projednávané věci žalovaná ve spolupráci s OSSZ Nový Jičín z důvodu absentujících evidenčních listů důchodového pojištění provedla v souladu s § 11 zákona č. 582/1992 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, šetření ohledně dokladů po již zaniklé spol. G&L INVEST s.r.o., a v této věci se obrátila taktéž na slovenského nositele pojištění. Učinila tedy veškeré kroky k rekonstrukci evidenčních listů důchodového pojištění, a tedy ke zjištění doby pojištění stěžovatele. Pokud stěžovatel s těmito výstupy nesouhlasil, bylo jeho povinností předložit relevantní podklady osvědčující jím tvrzenou dobu pojištění. Takové však z jeho strany předloženy nebyly, a lze proto souhlasit s krajským soudem, že postup žalované, která stěžovatelem tvrzenou dobu pojištění (i) neuznala, byl správný.

[31] Jde-li o dobu pojištění (ii), v té souvislosti stěžovatel žádnou konkrétní polemiku se závěry krajského soudu nepředkládá. Lze proto toliko shrnout, že ve správním řízení bylo ve vztahu k tomuto období bezpečně prokázáno, že stěžovatel byl jednatelem i společníkem svého zaměstnavatele, spol. SILESIA REAL s.r.o., který za něj v daném období neodvedl pojistné na důchodovém pojištění, a proto tuto dobu pojištění uznat dle § 11 odst. 2 věta třetí zákona o důchodovém pojištění nelze.

[32] Lze proto uzavřít, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu, která je relevantní pro posuzovaný případ stěžovatele, poskytuje dostatečnou odpověď na jeho námitky obsažené v kasační stížnosti. Krajský soud se přitom v napadeném rozsudku od této judikatury neodchýlil a nedopustil se ani hrubého pochybení při výkladu hmotného či procesního práva. Kasační stížnost tedy svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele a Nejvyšší správní soud ji proto v souladu s ustanovením § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl (výrok I. tohoto usnesení).

[33] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. K odmítnutí pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení případu, a proto je na místě rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28). Stěžovatel neměl ve věci úspěch, tudíž nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované v řízení týkajícím se důchodového pojištění náhrada nákladů řízení nepřísluší. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (výrok II. tohoto usnesení).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 23. července 2025

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu